

dimira Čaglja (koji je zvao telefonom), potom kod Jakova Radića i kod kuće na Sudišću u kojoj su, po njihovim kazivanjima, fratri ubijeni. Dana 14. veljače, nakon sv. mise za pobijene mostarske fratre u franjevačkoj crkvi u Mostaru, provincijal sastavlja zamolbu župniku i načelniku Općine Zagvozd da nam dopuste i s nama budu na lokalitetu Sudišće, kako bismo utvrdili ima li tu ostataka ubijenih ljudi. Zamolbu smo potpisali provincijal i ja kao pročelnik Povjerenstva. Sutradan sam otišao u Zagvozd župniku i s njim zajedno u zgradu Općine g. načelniku. Načelnik nam, pod ur. br. 2129/06-01-05-01, 25. veljače 2005. dopušta utvrđivanje stanja na lokalitetu Sudišće uz »maksimalnu pomoć u obilježavanju mjesta pogibije i pronalaženju posmrtnih ostataka«.

Čim su vremenske prilike bile pogodnije, uz provincijalovo dopuštenje, s prof. arheologije Tihomirom Glavašom krenuo sam na lokalitet. Bilo je to 6. travnja 2005. Po dogovoru smo od župnika i načelnika Zagvozda dobili

trojicu radnika i započeli radove na lokalitetu Sudišće. Pokusnim iskopavanjem već se na dubini 40 – 50 cm naišlo na rebrene ljudske kosti. Strojno je podignut površinski sloj zemlje te je daljnjim pozornim arheološkim iskopavanjem otkriveno ukopno mjesto (cca 2,5 x 2 m) sa 17 tijela. Ruke su tih ljudi zavrnutе na leđa i vezane žicom – sajlom, mnogima je ista žica oko vrata i oko gležanja. Odjeća je na njima strunula, kosti su u trošnom stanju. Naišli smo na puce, kopče od remenja i jednu krunicu. Tada smo 8. travnja obustavili radove i zajedno s načelnikom Općine pronađeno prijavili MUP-u. Policija je odmah izašla na lokalitet, a prof. Glavaš i ja dali smo iskaze. Iskopavanje je obustavljeno do izlaska istražnog suca, a organizirano je i danonoćno bdijenje na lokalitetu.

O svemu je 6. travnja preko gđe. Gordane Turić pismeno obaviješteno i saborsko povjerenstvo RH. Gordanu Turić sam zajedno s načelnikom Općine Zagvozd posjetio 23. ožujka 2005. u Imotskom kako bismo ju zamolili za dr-

žavnu potporu u slučaju da se naide na posmrtnе ostatke. Obećana je svesrdna pomoć hrvatske države. Istražni sudac na lokalitet dolazi u srijedu 13. travnja 2005. i tada će se pristupiti konačnom dovršenju arheološkog iskopavanja, potom će nastupiti forenzičari, patolozi i konačno DNK analiza da bi se utvrdio identitet pronađenih tijela.

Htjeli smo sve ovo u miru i bez novinara privesti do konačnog ishoda, ali to danas valjda više nije moguće. Otežavajuće je bilo i to što se u župi Zagvozd već godinama javno na 10. travnja moli odrješenje za mučki ubijene na lokalitetu Jerkuša – Šuvarov Dolac i Sudišće. Stoga se ispričavamo i članovima Povjerenstva i svoj subraći u Provinciji da su vijest saznali s HRT-a. To nam ni u kom slučaju nije bila namjera. O svemu što će se dalje događati cijela će Provincija biti na vrijeme obaviještena putem provincijskog glasila Mir i dobro *Vijesti*.

*fra Ante Marić,
pročelnik Povjerenstva za pripremu
kauze mučenika*

DOKUMENTI O DOGAĐAJIMA U LEPOJ BUKVI – MACELJSKOJ ŠUMI 4./5. LIPNJA 1945.

Mostar, 19. listopada 2005. (MIRIAM) – Unatoč prešućivanju i progonu onih koji pokušavaju svjedočiti, do nas su doprli određeni dokumenti o stravičnim događajima u Lepoj Bukvi u Maceljskoj šumi 4./5. lipnja 1945. kada je bez suda ubijen 21 svećenik i bogoslov. Dio je to bleiburške tragedije tijekom koje su, kako povjesničari svjedoče, partizani pobili oko 300.000 golorukih hrvatskih vojnika i civila. Donosimo neke izvatke iz dokumenata.

Iz *Kronike franjevačkog samostana u Krapini, XXI., Veri martyres pro fide et patria*

»6. 5. u nedjelju poslije podne bježi preko Krapine hrvatska vlada, vojska i ostalo pučanstvo prema Austriji. Tih dana je prava seoba naroda. Četiri dana vidimo goleme kolone auta, kamiona, kola i nepregledna povorka pješaka gdje idu da traže utočište i spas kod Angloamerikanaca. Strava i žalost je narasla do vrhunca, i

da je to dulje trajalo, kako mnogi vele, mogli bi izgubiti pamet. 9. 5. pod večer u srijedu prije samoga Spasova Krapina je prazna, sve se povuklo prema granici, jer eto već dolazi partizanska i crvena vojska.

10. 5. na Spasovo već je izvješena zastava sa crvenom zvijezdom i na našem samostanu. Tog dana se slavilo oslobođenje, po Krapini se galami i pjevaju partizanske pjesme. A nas je probo sedmerostruki mač! Nakon par dana vidjelo

ve se povratke prema granici, po čto već dolo. zi part. razvoda i
ovena vojvoda.

10. V. na Spasovo već je izvijestila razvoda sa crvenom najpistolom
na našem samostanu. Tug dana se stavilo otklonjenje, po klopni
i se galami i pjavapi povratnika pjevne. A nas je prvobredna
stavili mae! Nakon par dana vidjelo se, kako se već muso
i vladaju od granice, iznemogli, gladni i žedni, prestrašeni i
vega lišeni, izmučeni i vrseni u crnu budućnost. Došlo je
ono, što je moralo doći, da se ponovi toliko puta žalosna povijest
Hrvata: „da počese cviliti matere i udove i mnogi drugi i
tuga velika“

20. V. na same Duhove vladaju se cijele kolone iz Slovenije,
ovlito oni „povratnici“, koji su Englezi i Amerikanci predali
jugoslavenskoj vojsci. Sabiralište je bilo u Đurmancu i u
Krapini pred pučkom školom. O. gvardijan je dočuo, da su
tamo neki franjevci, pa ih je posjetio i pozvao u samostan,
da se odmore i okrijepe, jer nisu jeli već preko 10 dana.

U nama su došli: Dr Josip Gunčević, ravnatelj gimnazije u Brodu i kateheta, r. 1895., O. Ante Katić, župnik, r. 1902., O. Karlo Grabovičkić, vikar, r. 1912., O. Ivan Ivanović, r. 1916., kapelan, fra Vitomir Mišić, bogoslov, r. 1921., fra Domagoj Čubela, bogoslov, r. 1924., fra Alfons Katić, maturant, r. 1924., fra Paškal Viktorić, brat ležak. Svi su u provinciji Bosne i Hercegovine. Katim fra Metod Puljić, župnik, r. 1912., O. Darinko Mikulić, mladomnik, r. 1919., fra Julijan Petrović, bogoslov, r. 1923., ova trojica su članovi hercegovačke provincije. Drugi članovi su dakovačke biskupije. Drugi dan smo zamolili Kotarski narodni odbor za propusnice ovih svećenika i bogoslova, ali nam je rečeno, da čekamo. Sad je stigao u samostan i na župni dvor jedan funkcioner Ozne, popisao svakog pojedinog i naredio je, da se ne udaljuju, nego neka budu svi zajedno ili u samostanu ili na župnom dvoru. Kako je kod nas bilo više mjesta, oni iz župnog dvora pređu u samostan i bilo je njima zabranjeno udaljivati se, a o. gvardijanu naloženo da pazi, inače će odgovarati. Tu su bili kao u logoru.

XXI. vek
martyres

se, kako se već mnogi vraćaju od granice, iznemogli, gladni i žedni, prestrašeni i svega lišeni, izmučeni i vraćeni u crnu budućnost. Došlo je ono što je moralo doći, da se ponovi toliko puta žalosna povijest Hrvata: “da počese cviliti matere i udove ki mnogi drugi i bi tuga velika.”

20. 5. na same Duhove vraćaju se cijele kolone iz Slovenije, osobito oni „povratnici“, koje su Englezi i Amerikanci predali jugoslavenskoj vojsci. Sabiralište je bilo u Đurmancu i u Krapini pred

pučkom školom. O. Gvardijan je dočuo da su tamo neki franjevci, pa ih je posjetio i pozvao u samostan da se odmore i okrijepe, jer nisu jeli već preko 10 dana. K nama su došli: Dr Josip Gunčević, ravnatelj gimnazije u Brodu i kateheta, r. 1895., o. Ante Katić, župnik, r. 1902., o. Karlo Grabovičkić, vikar, r. 1912., o. Ivan Ivanović, r. 1916., kapelan, fra Vitomir Mišić, bogoslov, r. 1921., fra Domagoj Čubela, bogoslov, r. 1924., fra Alfons Katić, maturant, r. 1924., fra Paškal

Vidović, brat laik. Svi ovi su provincije Bosne Srebrene. Zatim fra Metod Puljić, župnik, r. 1912.. o. Darinko Mikulić, mladomnik, r. 1919., fra Julijan Petrović, bogoslov, r. 1923., ova trojica su članovi hercegovačke provincije. Kod prečasnog župnika su bili: Jozo Perčinlić, kateheta, r. 1909., Marijan Ivandić, župnik, r. 1902., Miroslav Radoš, župnik, r. 1910., Nikola Duvančić, bogoslov, r. 1923., Dragutin Turalija, bogoslov, r. 1923., članovi vrhbosanske nadbiskupije, a Vjekoslav Terzić, župnik, r. 1906. i Dragan Čapo, bogoslov, r. 1917. članovi su dakovačke biskupije. Drugi dan smo zamolili Kotarski narodni odbor za propusnice ovih svećenika i bogoslova, ali nam je rečeno, da čekamo. Sad je stigao u samostan i na župni dvor jedan funkcioner Ozne, popisao svakog pojedinog i naredio je, da se ne udaljuju, nego neka budu svi zajedno ili u samostanu ili na župnom dvoru. Kako je kod nas bilo više mjesta, oni iz župnog dvora pređu u samostan i bilo je njima zabranjeno udaljivati se, a o. gvardijanu naloženo da pazi, inače će odgovarati. Tu su bili kao u logoru.

23. V. ovima se pridruže dovedeni od Ozne: Nikola Ilijić, svećenik senjske biskupije, r. 1913., Stjepan Štromar, bistrički kapelan, r. 1915. i Branko Kukulja, bogoslov iz Marije Bistrice r. 1921. Svi su bili više puta saslušani i bilo im je obećano, da će dobiti propusnice i vratiti se u svoje Kotare, gdje će se saslušati ih, i ako nisu krivi, pustiti ih kući. Kako je to prilično dugo trajalo, da ih nisu otpremili u njihove Kotare, a mi nismo bili baš kod živčanih namirnica, o. gvardijan je išao pitati na Oznu,

dokle će držati te ljude u samostanu, a oni odgovore, još malo.

4. VI. svi ovi naši logoraši pozvani su oko 9 sati ujutro na Oznu, neki prije podne, neki poslije radi „saslušanja“. Morali su si ponesti stvari, ako su htjeli, to je bio znak da se više neće vratiti. Reklo im se, da će u Varaždin. Površno ih se ispitivalo i onda su ih smjestili u jednu sobu drugog kata. Pod večer ih je posjetio o. gvardijan i donio im za put nešta hrane. Čuvši i vidjevši sve okolnosti, rekao im je da neće u Varaždin, nego u Macelj. I doista na večer u 10 sati ugasla se sva električna svjetla, čuo se štropt motor njihovog kamiona, te je odjurio put u Macelj, u klaonicu tolikih nevinih žrtava. Prema svim podacima i okolnostima tamo su pogubljeni u noći između 4. i 5. lipnja. Veri martyres pro fide et patria! Orate pro nobis! O. fra Karlo Grabovičkić je bio tih dana bolestan od dizenterije. I on bi morao s njima otići, ali smo ih sklonili, da ga puste, dok ne ozdravi. Njega su 7. lipnja odnijeli na nosilima u vojničku ambulantu. Na blagdan Srca Isusova, dne 8. lipnja, oko podneva, tu u ambulanti ga našao o. gvardijan i donio mu neke stvari, a drugi dan u subotu ga već nije bilo, navodno da je prevežen autom u Varaždin. Neki su ga vidjeli 8. lipnja oko 2 – 3 sata po podne, da ga vode na Oznu, a odande mu se trag zauvijek zameo. Drži se, da je i on ubijen u Macelju u noći između 8. – 9. lipnja.«

Nikolaj Tolstoj,
Ministar i masakri: Bleiburg,
Kočevski Rog, Nakladni zavod
Matrice Hrvatske,
Zagreb, 1991. str. 133.

»... među onima koji su repatrirani bila je skupina od dvadeset i pet svećenika. U svibnju 1990. primio sam pismo jedne gospođe iz Zagreba, profesorice Paule Friben, čiji je brat, velečasni Stjepan Štromar, bio jedan od njih. Ona mi je napisala slijedeće: „... došao je do sela Krapina blizu Zagreba, gdje je završio prvi dio njihova ‘križnog puta’. Ondje su zaustavljeni i smješteni u franjevački samostan što ga je OZNA koristila kao partizanski zatvor. U noći između 3. i 4. lipnja svi su odvedeni u nepoznatom pravcu. Od toga dana, 4. lipnja 1945., zameo im se svaki trag. Svi upiti o njima ostali su bez odgovora. Pretpostavlja se da su smaknuti kod Maceljske gore, sjeverno od Krapine.“ Profesorica Friben još ima posljednje pismo koje je njen brat ikada napisao, a koje je netko nepoznat dostavio njenom stricu: ‘Još uvijek sam kod OZNE. Dođuš, taj logor je vrlo ugodan jer smo u samostanu franjevaca, služimo mise i ostalo svoje slobodno vršimo. Samo jedno ne znam, kako dugo će to trajati i kakav će svršetak imati. Ta neizvjesnost me malo uznemiruje.’ Neizvjesnost nije dugo potrajala. Te je noći otac Stjepan zauvijek nestao.«

Fran Živičnjak, U vječni spomen na hrvatske vojnike, svećenike i franjevce i sve hrvatske mučenike pobijene u svibnju i lipnju 1945. godine na prostorima Maceljske šume kod Krapine i logorima u Mirkovcu kraj Svetog Križa Začretja i Oroslavlju, vlastita naklada, Zagreb, 1998., str. 26. – 34.

»... Istoga dana oko 22 sata (4. lipnja 1945., m. o.) vodio je iz II. kata OZN-e 20 svećenika

i franjevaca (Branko Löw, oficir OZN-e, rodom iz Krapine) koji su te večeri pobijeni u Lepoj Bukvi Maceljske šume u jami koja je prilikom iskopa 1992. godine označena rimskim brojem Ivd.

U istoj jami pronađeno je 80 kostura pobijenih hrvatskih časnika i 20 prostrijeljenih lubanja svećenika i franjevaca te žice kojima su bili vezani po dvojica, a svećenici i franjevci pojedinačno.

Prema zapisu gvardijana Franjevačkog samostana u Krapini Ostijana Ostrugnaja u Franjevačkoj kronici piše da su se u Krapinu na Duhove 1945. godine vraćale cijele kolone zarobljenika iz Slovenije i da je sabiralište bilo u Đurmancu i pred Pučkom školom u Krapini.

Kako je sam gvardijan dočuo da su tamo neki franjevci i svećenici, pozvao ih je da dođu u samostan da se odmire i okrijepe, jer nisu jeli već 10 dana. OZN-a je to dozvolila, ali tako da je 10 franjevaca išlo u samostan, a 11 svećenika u župni dvor. Kako je u samostanu bilo više mjesta, naknadno su iz župnog dvora tamo došli svećenici, ali im je bilo zabranjeno udaljavanje, a ocu gvardijanu

je naređeno da na njih pazi, jer da će odgovarati ako bi koji pokušao bijeg. Sam gvardijan je u Kroniku upisao sva njihova imena, popis je na kraju ovoga teksta.

4. lipnja 1945. oko 9 sati prije podne pozvani su na Civilnu OZN-u radi saslušanja jedna grupa prije podne, a druga poslije podne. Mogli su ponijeti stvari ako su htjeli, a to je bio znak da se više neće vratiti. Rekli su im da ih na taj način zavaravaju da će ići na Sud u Varaždin, a smjestili su ih u jednu sobu na II. katu OZN-e. Toga dana me je pratilac Branko Löw izveo iz podruma i odveo na saslušanje istražitelju Ivici Fiziru, a iz njegove sobe su izašla dva prestrašena i blijeda franjevca u habitima. Kako me Fizir nije htio do kraja saslušavati, jer me je poznavao kao školskog kolegu iz Varaždinske gimnazije, dao me je predvesti drugom istražitelju Valentu Kataleniću. Kada me je Löw pratio istražitelju Kataleniću, ispred Fizirove sobe čekao je saslušanje jedan svećenik.

Toga dana oko 22 sata naredili su da se u Krapini utrnu sva električna svjetla. Izveli su svećenike i franjevce s II. kata OZN-e, a pratio ih je oficir OZN-e Branko Löw. Vidio sam to zajedno s ostalim zatvorenici kroz prozor podruma, jer je bila tiha ljetna noć pa smo čuli tupe korake kada su se spuštali strmim drvenim stubama u dvorište ispred OZN-e. Nisu bili vezani. Čuo sam rad motora kamiona koji je stigao u dvorište do kamenih stepenica. Tu su ih ukrcali zajedno s pratiocima među kojima je bio Mladen Šafranko. Imao je zadatak da ih tijekom vožnje pojedinačno veže žicom koju je, po njegovu kazivanju, imao u kami-

onu već izrezanu i pripremljenu. Na moj upit zašto ih je vezao pojedinačno odgovorio je da ih je na taj način kod jame lakše ubijati pojedinačno. Kada su ih ukrcali, krenuli su put Macelja u Lepu Bukvu, gdje je već bila iskopana i pripremljena velika jama. Po pričanju Šafranka u kamionu su franjevcima skinuli habitate, a kasnije su partizanska djeca iz Đurmanaca nosila od njih sašivene kaputiće. Osim toga kamiona još je jedan kamion sa 60 utovarenih hrvatskih časnika istodobno krenuo put Lepe Bukve. Istovarili su ih kod stare lugarske kuće Freudenreich u Lepoj Bukvi, a tamo ih je čekao komandant Vojne OZN-e Stjepan Hršak. Njega je tamo dovezao na motoru Zindapp vojni isljednik u Krapini Ivan Đurkin, koji se je također priključio koloni. Prema izjavi Mladena Šafranka, kako je bila ljetna noć, svećenici i franjevci su shvatili da ne idu na sud u Varaždin, te da ih je u Krapini Fizir zavarao i krenuli su pješice oko 200 metara do pripremljene jame. Osim Đurkina i Šafranka u pratnji je bio i sam komandant Hršak, a pratio ih je velik broj naoružanih partizana – dobrovoljaca.

Kad su putem svećenici i franjevci vidjeli da ne idu u Varaždin plačući su molili za milost, jer ništa nisu krivi, nisu bili vojnici nego svećenici, na što im je Hršak opsovao ustašku majku i rekao „da će ih on sada pomilovati”. Kada su došli do jame, prvo je ubio najstarijega među njima dr. Josipa Gunjčevića, koji je inače bio ravnatelj i vjeroučitelj gimnazije u Slavanskom Brodu, star 50 godina, vrlo cijenjen od pučanstva i učenika kao uzoran svećenik i ravnatelj.

Nakon njega ubijao je po redu ostale pucajući im također u glavu. Putem prema jami ti mučenici odbacivali su krunice, medaljice i komadiće kordi (pasića, m. o.) da bi na taj način označili svoj posljednji put prije smaknuća. Drugi dan su te uspomene pokupila mala školska djeca i odnijeli ih u Franjevački samostan u Krapini, gdje se i danas čuvaju kao relikvije pobijene braće.

Krvoločni komandant Stjepan Hršak danas bezbrižno živi s visokom mirovinom i naoružan tim istim „trofejnim pištoljem Walter 7,65 mm” kojim je pobijao 20 svećenika i franjevaca, u vili u elitnom dijelu Tuškanca u Zagrebu koju je dobio kao nagradu za „zasluge za narod”.

Hrvatske časnike koji su po dvojica bili vezani ubijali su pratioci šumarskim sjekiricama udarcima po sljepoočnicama tako da su odmah mrtvi padali u jamu. U toj jami ubijen je i moj školski kolega Stjepan Barušić, kojeg je u Krapini preslušavao Ivica Fizir, što sam već ranije opisao.

Sve ove potankosti o tragediji tih hrvatskih mučenika ispričao nam je Mladen Šafranko 16. svibnja 1994. kada sam ga posjetio u društvu taksista koji me je vozio u Veliku Goricu, gdje je Mladen živio u Pleškoj 27a. Taksist se zove Tomislav Travnjak, stanuje u Zagrebu, Plješevička broj 12, a te je izjave slušao u mojemu prisustvu. Na moj upit Mladenu koliko je ljudi, po njegovu sjećanju ubijeno u Maceljskoj šumi u svibnju i lipnju 1945. godine, on mi je odgovorio: „Preko 13.000 i ima oko 130 jama koje još nisu otkrivene.” Spomenuo je da ih ima u okolici Đurmanaca, Smiljanovoj grabi i

sa zapadne strane Maceljske šume u pravcu Đurmanec – Rogoška Slatina. Na moj sljedeći upit odakle su mu poznate te lokacije i broj ubijenih ljudi, on mi je odgovorio da je bio u pratnji gotovo svim grupama koje su išle na strijeljanje i da je mnoge spasio odve-

zivanjem žice na začelju kolone.

Ljude iz logora u Oroslavlju strijeljali su navodno u nekoj velikoj šumi kod Krapinskih Toplica, a nadređeni komandant logora Mirkovca, Oroslavlja i sabirališta u Đurmancu bio je Stjepan Hršak koji je te logore obilazio s isljedni-

kom Ivanom Đurkinom prevozeći ga na motoru Zindapp. Ovaj je odgovoran zajedno s komandantom Civilne OZN-e Leopoldom Horvatom zvanim Leo za sve pobijene vojnike i civile u Maceljskoj šumi.«

Popis ubijenih svećenika i bogoslova prema Kronici franjevačkog samostana u Krapini

U samostanu bili su:

IZ FRANJEVAČKE PROVINCIJE BOSNE SREBRENE

1. fra Ante Katavić, župnik, r. 1902.
2. fra Karlo Grabovičkić, vikar, r. 1912. – ubijen između 8. i 9. lipnja 1945. u Maceljskoj šumi, ali se ne zna lokacija ni tko ga je ubio.
3. fra Ivan Ivanović, kapelan, r. 1916.
4. fra Vitomir Mišić, bogoslov, r. 1921.
5. fra Domagoj Čubela, bogoslov, r. 1924.
6. fra Alfons Katavić, maturant, r. 1924.
7. fra Paškal Vidović, brat laik

IZ HERCEGOVAČKE FRANJEVAČKE PROVINCIJE

1. fra Metod Puljić, župnik, r. 1912.
2. fra Darinko Mikulić, mladomisnik, r. 1919.
3. fra Julijan Petrović, bogoslov, r. 1923.

U župnom dvoru bili su:

IZ VRHBOSANSKE NADBISKUPIJE

1. don Jozo Perčinlić, kateheta, r. 1909.
2. don Marijan Ivandić, župnik, r. 1902.
3. don Miroslav Radoš, župnik, r. 1910.
4. don Nikola Duvančić, bogoslov, r. 1923.
5. don Dragutin Turalija, bogoslov, r. 1923.

IZ ĐAKOVAČKE BISKUPIJE

1. don dr. Josip Gunčević, ravnatelj gimnazije u Brodu i kateheta, r. 1895.
2. don Vjekoslav Terzić, župnik, r. 1906.
3. don Dragan Čapo, bogoslov, r. 1917.

IZ KRČKE BISKUPIJE

1. don Nikola Iljić, svećenik, r. 1913.

IZ ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE

1. don Stjepan Štromar, svećenik i kapelan u Mariji Bistrici, r. 1915.
2. don Branko Kukolja, bogoslov iz Marije Bistrice, r. 1921.

Popis ubijenih u crkvi Muke Isusove u Maclju

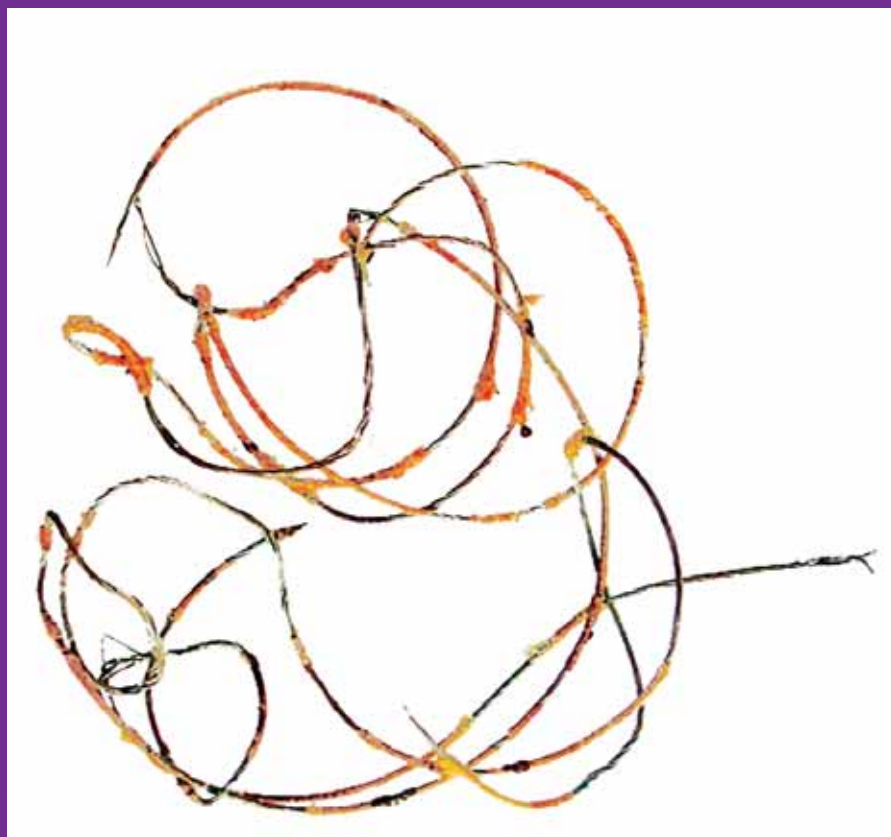
N.B.

Mladen Šafranko, oznaš koji je u Krapini spasio život Franu Živičnjaku tih krvoločnih partizanskih godina nakon 9. svibnja 1945., razotkrio je tajnu Maceljske šume istom Franu Živičnjaku i to nakon 1990. Ekshumirane kosti nisu na stručan način obrađene, o ekshumaciji nije obaviještena rodbina, nisu identificirani pojedini svećenici, franjevci, časnici, vojnici i civili, što je ipak bilo moguće te je ova dobra volja i hrabrost Šafranka i Živičnjaka (koji su oba nakon otkrivanja tajne Macelja umrli pod čudnim okolnostima) djelomično polučila pravu priču o istini zločina u Maceljskoj šumi.

STOPAMA POBIJENIH

glasilo Vicepostulature postupka mučeništva »Fra Leo Petrović i 65 subračé«

*Žica kojom su bili vezani
pobijeni u Zagvozdu*

*Ostatci krunice i
habita pobijenih
fratara u
Zagvozdu*

Godina 1., broj 1 (1), Humac, srpanj, 2008., cijena 3 KM (12 kn)

